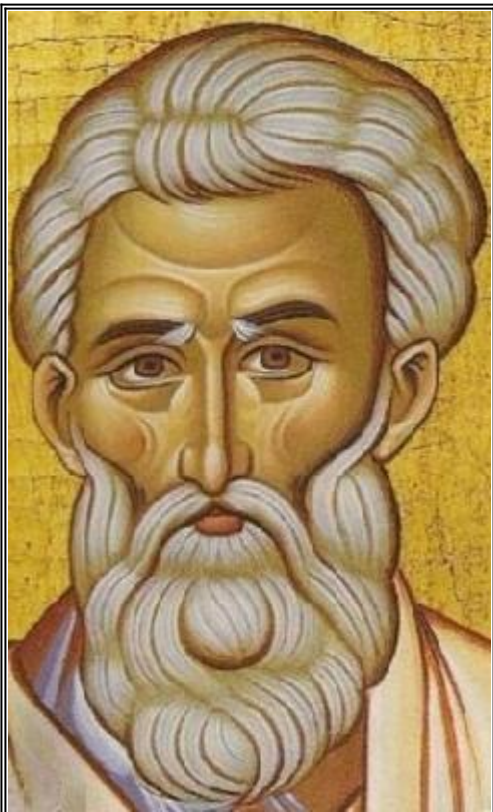

Вяра

Истинското християнско изповедание на вярата - 3та част

С началото на управлението на спомената Македонска династия (от която е и изрода Василий II Българоубиец, който ослепява Самуиловата войска), ОСВЕН ВИЗАНТИЙСКИЯ РЕНЕСАНС, започва и един друг ФАТАЛНО ВАЖЕН ЗА ИЗПОВЕДАНИЕТО НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА ПРОЦЕС!

През 867 г. патриарх Фотий свиква в Константинопол църковен събор, на който са извикани и УЧАСТВАТ ВСИЧКИ ИЗТОЧНИ ПАТРИАРСИ. Основен въпрос за обсъждане било отклонението на папството от Никейския Символ на вярата, чрез твърдението, че Дух Свети изхождал не само от Отца, но и от Сина.

Патриарх Фотий I

Това нарушение на основен християнски догмат било явно

проявено и забелязано при службите на папските мисионери в България. Патриарх Фотий с основание настоявал, че Filioque е нарушение на християнската догматика и следователно е ЕРЕС. ОЩЕ ТОГАВА **СЪБОРЪТ АНАТЕМОСАЛ ПАПА НИКОЛАЙ I И ВСИЧКИ, КОИТО СА ПРИЕЛИ ПОПРАВКАТА В ХРИСТИЯНСКИЯ ДОГМАТ, КАТО ЕРЕТИЦИ!**

ТОВА Е МОМЕНТ ОТ ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ВАЖНОСТ В ИСТОРИЯТА НА ЦЪРКВАТА И НА ИСТИНСКОТО ХРИСТИЯНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА В СВЕТАТА ТРОИЦА, на който в съвременното абсолютно преднамерено и целенасочено се обръща много малко внимание.

Фактически решението на всички православни патриарси от 867 г. ОФИЦИАЛНО ФИКСИРА, ИЗОБЛИЧАВА И ОСЪЖДА ЕРЕС, КОЯТО ОТ ТОЗИ МОМЕНТ НАТАТЪК ЩЕ ПОВЕДЕ ВЕЧЕ ОТКРИТА И УПОРИТА САТАНИНСКА БОРБА С ИСТИНСКАТА ХРИСТИЯНСКА ЦЪРКВА И ЗАКРИЛЯЩИТЕ Я МОНАРХИИ. ТЯ ЩЕ ИМА МОЩНАТА ФИНАНСОВА, ПОЛИТИЧЕСКА И ВОЕННА ПОДКРЕПА НА ЗАПАДНИ ВЛАДЕТЕЛИ, РИЦАРСКИ ОРДЕНИ, СИЛНИ ДЪРЖАВИ, КАТО ВЕНЕЦИАНСКАТА РЕПУБЛИКА И НА **НАМИРАЩИЯТ СЕ В НЕЯ И СТОЯЩ ЗАД ВСИЧКИ ТЕЗИ ДЯВОЛСКИ ИНТРИГИ ЕВРЕЙСКИ СИНЕДРИОН!**

Де факто и де юре (по църковния канон), **всеки който след решенията на събора от 867 г. се е опитвал да „възстановява” отношенията със западната църква, да влиза в духовно общение или да сключва унии с нея, НА ПРАКТИКА СЕ ЯВЯВА ЕРЕТИК, ОТПАДНАЛ ОТ ИСТИНСКАТА ХРИСТИЯНСКА ВЯРА В ДОГМАТИЧЕСКИ СИНКРЕТИЗЪМ.** **Днес този синкретизъм (обединение) вече е религиозен и се изразява в духовно общение между всички религии, което се явява нова глобална вяра в идващия фалшив юдейски месия антихрист.**

За да се разбере за какво голямо и всеобхватно зло става въпрос, трябва да се види реакцията срещу изповедника на вярата патриарх Фотий I и съответно срещу решенията на църковния събор – а тази реакция е МИГНОВЕНА – ТЯ СЕ СЛУЧВА БУКВАЛНО НЯКОЛКО ДНИ СЛЕД АНАТЕМАТА НАД ЛАТИНСКАТА ЕРЕС, В СЪЩИЯ МЕСЕЦ СЕПТЕМВРИ НА 867 Г.

Византийският император Михаил III бил убит и на негово място бил издигнат Василий I Македонец. Василий е първия владетел от нечестивата Македонска династия, който подобно на друг зъл еретик, слуга на еврейски влѣхви и основател на иконоборството - император Лъв III Исаврянин, е бил обикновен необразован гръцки селянин. Този лишен от военен и административен опит ромейски плебей се явява ИНИЦИАТОРА НА ВЪЗРАЖДАНЕТО НА ЕЛИНСКОТО ЕЗИЧЕСТВО, НАРЕЧЕНО ПО-КЪСНО "ВИЗАНТИЙСКИ РЕНЕСАНС".

На 25 септември 867 г. новият император принудил Фотий да се откаже от патриаршеския престол.

Между 5 октомври 869 г. и 28 февруари 870 г. отново бил свикан църковен събор в Константинопол, който трябвало да помири Източната църква със Западната.

На събора папските легати настояли да се премахнат всички разпореждания, взети по времето на патриарх Фотий, а също да бъдат свалени и анатемосани епископите, ръкоположени от него. Тези искания били приети.

Фактически това е първото фиксирано официално отклонение в догматически синкретизъм.

НЕ СЛУЧАЙНО ТОЗИ СЪБОР СЕ ВОДИ 8-МИ ВСЕЛЕНСКИ В РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ПАПСКА ЕРЕС!

През 877 г. отново било възвърнато патриаршеското достойнство на Фотий. На събор през 879-880 гг. отново били

осъдени отклоненията на папството.

**ТОЕСТ ПО БОЖИЕ ДОПУЩЕНИЕ АНАТЕМАТА НАД
ПАПСКАТА ЕРЕС Е ПОВТОРЕНА.**

През 886 г. новия император Лъв VI за пореден път отстранява патриарх Фотий I и го изпраща в заточение, където изповедника умира.

Императора извършва поредно незаконно антиканонично действие, като поставя със светската си власт за патриарх своя 19 годишен брат Стефан.

Постепенно духовните отношения между източните църкви и Рим са възстановени, **КОЕТО Е БЕЗЗАКОНИЕ ПРЕД БОГА, ВЛИЗАНЕ В ЛИТУРГИЙНО ОБЩЕНИЕ С АНАТЕМОСАНА ЕРЕС И ПРЕДСТАВЛЯВА ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА СПОМЕНАТИЯ ДОГМАТИЧЕСКИЯ СИНКРЕТИЗЪМ.**

През 1054 г., когато отново се стига до разделяне между източната и западната църкви чрез т. нар. „велика схизма“, справедливостта и изповеданието на християнската вяра изглеждат възстановени, но това е само привидно. Първо – самото наименование схизма на гръцки означава разкол, а според I-во правило на св. Василий Велики разкола няма догматически разлики с истинското християнско изповедание, но латинците имат догматически изменения на Символа на вярата и те са в ерес, а не в схизма. Който обяснява, че те са схизматици, фактически заявява, че те нямат догматически разлики с него, което от богословска гледна точка представлява **еклезииологическа ерес**. Второ – Цариградската църква **не** налага през 1054 г. за първи път анатема на латинските еретически отклонения. Те са разкрити и осъдени от събора през 867 г. Тоест, ако през 1054 г. Константинополският патриархат потвърждава анатемата на патриарх Фотий I, то тогава те трябва да анатемосат и своите

предшественици, които са влезли в духовно общение с Рим след изгонването на Фотий. Но Цариградския клир не прави това, а счита че има „апостолско наследство“ от еретици синкретисти.

Освен това и след „великата схизма“ Цариград продължава периодично да влиза в духовни общения с папите, прави няколко опита за обединение с еретиците, като сключва и две унии – лионската (1274 г.) и споменатата флорентинска (1439 г.).

Въпреки, че привидно се отказва от втората уния, най-големия неин защитник Генадий Схоларий фактически се явява, както вече споменах, езически философ, последовател на Аристотел, със множество свои езически философски трудове, който „узаконавя“ и симонията, и приемането на епископска власт и достойнство от нечестив езически владетел.

ТОЕСТ ВСИЧКИТЕ ТЕЗИ МНОГОХОДОВИ ОПЕРАЦИИ НА КАЛКУЛИРАНИ ТЕЗИСИ И АНТИТЕЗИСИ, СЪГЛАСУВАНИ МЕЖДУ ЗАПАДНИТЕ ЕРЕТИЦИ, ХУМАНИСТИТЕ, ЕВРЕЙСКИТЕ ФИЛОСОФИ, ВИЗАНТИЙСКИТЕ ЕЗИЧЕСКИ ВЪЗРОЖДЕНЦИ УНИАТИ, МЮСЮЛМАНСКИТЕ ТЕХНИ ПРИЯТЕЛИ И СЪЮЗНИЦИ, И ВСЕВЛАСТНИЯ ВЕНЕЦИАНСКИ СИНЕДРИОН ИМАТ ЕДНА ГЛАВНА ЦЕЛ - ПРИВЛИЧАНЕ В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ И ОСКВЕРНЯВАНЕ НА КОЛКОТО СЕ МОЖЕ ПОВЕЧЕ ХРИСТИЯНИ.

Има и други още по-обезпокоителни факти, описани в житието Кирил Философ:

„Не се слави Бог по този начин... Той е избрал само три езика - еврейски, гръцки и латински, чрез които подобава да се въздава слава на Бога... Това го говореха латинските клирици - архиереи, иереи и техните ученици... И не само това

говореха, но проповядваха и други безчестия, като казваха, че под земята живеят велеглави човеци, че всяка змия е дяволско творение, и че който убие змия, ще се избави от девет греха. Ако пък някой убие човек, три месеца да пие от дървена чаша, а до стъклена да не се докосва. При това **ТЕ НЕ ЗАБРАНЯВАХА ДА СЕ ПРАВЯТ ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯ ПО СТАРИТЕ ОБИЧАИ** и да се сключват безчестни женитби.”

Но самите Кирил и Методий са били в литургийно общение с тези, които позволяват езически жертви, също и с ВЕЧЕ АНАТЕМОСАНИТЕ ПАПИ ЕРЕЦИ, А ТЕХНИТЕ УЧЕНИЦИ ДОРИ ПРИЕМАТ РЪКОПОЛОЖЕНИЕ ОТ ТЯХ.

Не е случайно, че мисията им на запад претърпява провал и братята умират там.

Не е случайно и че Константинопол пада малко след сключване на флорентинската уния с Рим и след това навлиза в още по-тежки отстъпления.

Не са само тези притеснителните обстоятелства, свързани със западната църква, например че още при папа Сириций (384 г. - 399 г.) римските архиепископи приемат езическата жреческа титла „Pontifex Maximus“ - Велик Понтифик или ВЪРХОВЕН ЖРЕЦ. А еретическото мнение за излизане на Светия Дух и от Сина изказва още в IV в. Амвросий Медиолански (виж *Ambrosius Mediolanensis. De Spiritu Sancto, I, 11*). Но ако приемем последното за частно мнение и заблуда на един от отците на западната църква, то **тогава е интересно да се види кой и защо възприема, утвърждава и разпространява това еретическо разсъждение.**

За да стигнем до корена на проблема, **А ОТ ТАМ И ДО ИСТИНСКОТО И ЧИСТО ОТ ВСЯКАКВА ЕРЕС И ЗАБЛУДА ХРИСТИЯНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА, ние трябва да видим кой фактически стои зад тези много добре**

планирани и осъществени удари срещу християнството.

Началото на еретическата зараза, която постепенно обхваща Западната църква, отделя я от християнството и впоследствие започва да се прехвърля на Изток, всъщност започва още през 589 г. на Третия поместен събор в Толедо, Испания. На този Толедски събор ЗА ПЪРВИ ПЪТ СЕ ПРИЕМА НА ОФИЦИАЛНО ПОМЕСТНО ЦЪРКОВНО НИВО СПОМЕНАТАТА ПАГУБНА ЗА МНОГО ДУШИ „ПОПРАВКА“ В СИМВОЛА НА ВЯРАТА, наречена Филиокве (Filioque) – латинска фраза, която означава „...и от Сина“. В християнския Никео-цариградски Символ на вярата, утвърден през 381 г. от светите отци на Втория Вселенски Събор, се казва ясно, че Светия Дух изхожда САМО от Бога Отец. Това е основано на думите на Самия Иисус в Свещеното Писание: „Когато дойде Утешителят, Когото ще ви пратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене" (Иоан.15:26). И пак: "Аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас во веки - Духът на истината" (14:16-17). И още: "Това ви казах, бидейки с вас. А Утешителят, Дух Светий, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, що съм ви говорил" (ст.25-26)".

Но въпреки това латинските нечестивци предпочитат ДА ПОПРАВЯТ САМИЯ ХРИСТОС, като заявяват, че Светия Дух излиза и от Него.

Но това не е единственото еретическо безумие, прието на Толедските събори.

Ето какво още е записано:

„През 680-681 г. Шестият вселенски събор отхвърля монотелитството и одобрява доктрината на **диотелитството**, според която Христос има две воли. Решението на събора било изпратено на митрополит Кирик от Толедо, който починал,

преди то да стигне до него, и попаднало в ръцете на неговия приемник Юлиан. **Реакцията на испанските епископи** не се хареса на папата, особено фразата „voluntas genuit voluntatem“, което означава „воля генерира волята“. Въпреки това Юлиан защитил предложенията си и те били приети от петнадесетия Толедски събор. **Някои предполагат, че разколът с Римската църква е бил неизбежен, но е бил разсеян от политическите събития както в Испания, така и в Италия, като арабското нашествие от 711 г.** (Thompson, E. A. (1969) *The Goths in Spain*, Oxford: Clarendon Press.).

ТУК СТАВА ВЪПРОС ЗА СЪЩЕСТВЕНА ИНФОРМАЦИЯ, ПОКАЗВАЩА РЕАКЦИЯТА НА ВСИЧКИ ЕПИСКОПИ В ИСПАНИЯ НА РЕШЕНИЯТА НА VI-ТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР. ВИЖДА СЕ ТЯХНА СОБСТВЕНА **ЕРЕТИЧЕСКА РЕДАКЦИЯ НА ТЕЗИ РЕШЕНИЯ**, КОЯТО ВЛИЗА В ПРОТИВОРЕЧИЕ И С ПАПА БЕНЕДИКТ II.

Тоест явно става въпрос за тенденция сред испанските епископи, СТРЕМЯЩА СЕ КЪМ **НАРУШЕНИЕ НА ОСНОВНИ ДОГМАТИ НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА**.

Много е важно да се спомене кой е бил този Толедски епископ Юлиан, КОЙТО СИ Е ПОЗВОЛИЛ ДА ПОПРАВЯ СВЕТИТЕ ОТЦИ НА ШЕСТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР, ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ НА ПАПАТА С ЦЕЛ РАЗКОЛ И ДА ВОДИ НОВОПОЯВЯВАЩА СЕ ЕРЕС.

ТОЙ Е БИЛ ЕВРЕИН!

Ето какво е записано за него: „Юлиан е роден от родители евреи (Collins, 8). Еврейският произход на Юлиан е засвидетелстван от епископите Исидор Паценски, Павел Бургоски и Феликс Севилски в книгата му „Кратка биография на Юлиан от Толедо“ (началото на 8 век).“ В Мосарабската хроника от 754 г. под 681 г. се казва: „По онова време епископ

Юлиан, който произхождаше от еврейско семейство,... блестеше над света с познанията си за християнското учение.” (Мосарабската хроника от 754 г. (Crónica mozárabe de 754) е анонимна световна хроника на латински език, описваща събитията, случили се в средиземноморските страни през годините 610-754 гг.).

„Като епископ на Толедо, Юлиан ръководи работата на четири поместни събора: Дванадесети (681), Тринадесети (683), Четиринадесети (684) и Петнадесети (688), три от които (с изключение на Четиринадесетия) са били с национален характер.”

Интересно е какво следва след поредното споменато отстъпление от Бога на Испанската църква и нейните еврейски епископи марани – през май 711 г. през Гибралтарския пролив нахлуват арабски мюсюлмански войски и земите на Иберийския полуостров са превзети само за няколко години – през 717 г. арабите вече пресичат Пиренеите и навлизат в Галия.

Между другото за това бързото напредване на маврите голяма роля играят същите тези евреи марани (псевдохристияни), които отварят отвътре вратите на много крепости пред завоевателите. Това са изводите на разследване, иницирано от испанската корона след Реконкиста – отвоюването на териториите, завършило през 1492 г..

Ислямското робство на голяма част от испанския народ продължава повече от 700 години.

Подобно дългогодишно ислямско робство, след отстъплението на флорентинската уния, се случва и във Византия.

По подобен на Испания начин пада и България – вратите на Търново са отворени пред турците от жител жид махала – еврейския квартал на столицата, от където произлиза и царица Сара-Теодора, която разделя Българското царство. Отново, подобно на Испания и Византия, и в България евреите са успели да посеят сатанински еретически семена. Ето какво е записано по този повод в житието на Теодосий Търновски: „По решение на царя, патриарха и целия събор беше написан акт за знание и утвърждение всред бъдещите родове, **щото евреин вече да не смее по никакъв повод да дръзва и да хули в каквото и да било истинската и благочестива наша вяра.**“

Евреи стоят и зад една от най-пагубните и тежки ереси в историята на Църквата, която и днес продължава да вилнее чрез протестантството – това е иконоборчеството. Ето какво е написано в житието на свети преподобномъченик Стефан Нови: „В Божиата Църква настъпили големи смутове заради иконоборческата ерес, най-ревностният последовател на която бил самият цар, Лъв Исаврянин. Той станал иконоборец под влияние на ЕВРЕЙСКИТЕ ВЛЪХВИ (магьосници-б.р.)... **Отначало той бил благочестив и православен цар, но после се отклонил към нечестие, защото скоро при него дошли същите влъхви, които чрез магии му предсказали царуването...**

Царят ги попитал:

- Какво искате от мен?

А те, бидейки врагове на Христа и на християнската вяра, не го помолили нито за злато, нито за сребро, нито за никакви други съкровища, но поискали той да изхвърли светите икони от Божиите църкви.“

Иконоборците унищожават хиляди стари канонични икони,

стенописи, мозайки и много църкви, изписани със стари фрески.

Иконопочитането е възстановено на Седмия Вселенски Събор през 787 г., но по-малко от век след него започва споменатия Византийски ренесанс, който започва еретически нарушения на каноните, включително и в иконописния канон. Както писах вече, в църквите започват да се появяват скверни окултни символи и образи на езически „богове“ демони – двуглавия орел – символ на шумеро-акадския бог Нинурта, жезъла кадуцей с две змии на елинския скверен бог Хермес, звездите на божествата Инана и Ремфан. Интересно е, че повечето от бесовските символи произхождат от Шумер и Вавилон, а други, дори и да изглеждат по-късно езически всъщност имат първообраз именно в тази шумерско вавилонска митология. Например жезъла с две змии е носен и от споменатата Инана, която се асоциира с планетата Венера, отразена в символа й – звездата. Народното име на Планетата Венера е Деница. В Свещеното Писание с това име се характеризира Сатана. Богинята Инана е изобразявана с извити рога и копита.

Вавилон става привлекателно средище за голяма част от юдейската върхушка по времето, в което евреите са във вавилонски плен (586-536 г. пр. Хр.) след разрушаване на Първия храм.

Този град става център на юдейската мисъл и по-късно, след потушаването на антиримското юдейско въстание от 66 г. сл. Хр. и разрушаването на Втория храм от Тит през 70 г. Именно Вавилон става уютният инкубатор на талмудизма, създаван там през първите 4-5 века на новата ера от юдейската фарисейска върхушка. Докато християнството е във възход в цялата бивша елинистична и римска територия, Вавилон отглежда поколения талмудисти, които поставят основата на

идеологията, наричана днес „юдаизъм“. Там юдейската равинска школа изгражда съвременната теория за „богоизбраност“ на отстъпилото от Бога и Месия еврейство – идеологията за подчинение на целия свят, на „всички царства на света и тяхната слава“, както се изразява сатаната, изкушавайки Христос. Това е възможно, ако се поклониш на изкусителя, ако загърбиш Бога и прегърнеш шумерските вавилонски бесове, разбрали юдейските лидери. За пример пред себе си те имали вавилонската финансова олигархия. Примерът бил възприет от юдейската върхушка и прилаган по-нататък през вековете. Защото тя разбрала, че след отхвърлянето на Месията, мечтаното от тях превъзходство над другите народи може да се постигне само чрез поклонение пред Неговия враг. И това „превъзходство“ може да бъде само материалното завладяване на света. На ресурсите му. На богатствата му. На парите му.

След като произнасят присъдата над Месия те веднага след това проклеват себе си и поколенията си: „да бъде разпнат!.. кръвта Му нека бъде върху нас и върху чедата ни.“ (Мат. 27:22,25). Така евреите стават избрани слуги на споменатия Сатана-Деница-Венера-Инана – падналия двуполов ангел.

От казаното дотук следва, че **ФАКТИЧЕСКИ СЕДМИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР И ПОСЛЕДВАЛОТО ГО ИЗПОВЕДАНИЕ НА ПАТРИАРХ ФОТИЙ I СРЕЩУ ЛАТИНСКАТА ЕРЕС СА ПОСЛЕДНИ ХРИСТИЯНСКИ ДЕЙСТВИЯ НА ЧАСТ ОТ ОФИЦИАЛНИТЕ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ СРЕЩУ РАЗЛИЧНИ ЕРЕТИЧЕСКИ ВЪЗДЕЙСТВИЯ НА ЮДЕИ И ТЕХНИ СЛУГИ ВЪРХУ ПРАВИЛАТА И ДОГМАТИТЕ НА ВЯРАТА.**

Не е случайно, че точно **седем са тайнствата в Църквата и седем са общопризнатите Вселенски Събора.**

Абсолютно не е случайно, че именно в **седмо** деяние на **Седмия** Вселенски събор се казва нещо, КОЕТО

ФАКТИЧЕСКИ **ЗАПЕЧАТВА ИЗПОВЕДАНИЕТО НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА**, ЗАБРАНЯВА ВСЯКАКВИ БЪДЕЩИ ПРОМЕНИ НА СВЕЩЕНОТО ПРЕДАНИЕ НА ЦЪРКВАТА И ...

Следва продължение ...

{{_LINK1_}}